

EVELLEI KATA

A parton

Először a mennyezetet látod meg,
és soha többé nem felejtéd el.
Sima és fehér, mint a kád alján a zománc,
vagy mint egy gyógyszeres doboz,
amelyből elveszett a használati utasítás.
Hunyorogsz, de a szemed most már
nem enged önmagadba csukódni,
átmos a fény, kiürült csigaházat,
amelyre valaki véletlenül rátalált.
Kezed, lábad nem adták még vissza,
a többi pedig kínos emlékeztető,
hogy másoké vagy, de nem tudod, kié.
Csak a megalvadt káromkodás a szádban,
egy pohár vízzel lenyelt harag.

Boríték

Ma sárga ködöt izzadt magából az Etna,
szárazjeget egy hatásvadász drámavéghez.
Nem sok maradt a lepréselt napokból,
de egy képezlaphoz ennyi épp elég lesz.
A sirályokkal keltem, hogy még időben
postára adjam a súlytalanná kopott nyarat.
A parttól messze is jól hallatszott,
ahogy a tenger túlérett héja fölszakad,
s egy erkélyen két műanyag szék összebújt,
mint megriadt, külföldi egyetemisták.
Sőt, a hullámok szagától tompa szél is
fölpróbált néhány vastagabb harisnyát,
mielőtt továbbment, hogy elidőzzön
egy kihívóan pirosuló fürdőruhán.

A fikuszok lombjai közül óvatos
lassúsággal bújt elő a girhes délután.
Eltévedtem, talán szándékosan,
hogy a fény mindig a szemhéjamat érje.
A kapualjából feszülten lesett rám
az összegyűlt éjszakák körömfeketéje.
A gazok között megismertem a foltot,
ahol egyszer halott macska hevert a járdán.
Álomra készültek a tetők. Az ég fölöttem
kemény és meztelen lett, mint a márvány,
és láttam, ahogy becsukódik. Csönd volt.
Semmi sem mozdult a sima felszín alatt.
Elindultam. Kirázhatatlan kavicsként szúrták
talpamat a borítékból kizárt szavak.

Emlékpark

Egy elvágódó fa üvöltése
ívet húz az égre, míg földre dől.
Figyeljete most, jó favágók. Fogjátok meg,
amikor kifordul, hogy puhán érjen talajt,
álljatok félre sietve onnét, ahová elfektetitek,
és virrasszatok érte éppen annyi napig,
amennyit élt. Ahol állt, a helyet
sóval hintsétek föl, ne ültessetek
csemetéket sem oda, mert csak eltakarja,
ami már nem fog helyére kerülni.
Hagyjátok szabadon, ami majd magától
kikel ott, azt gondozhatjátok,
de ne akarjátok az ő formájára nyírni,
és ne növezzétek az égig sem, a vonást letörölni.
Jó favágók, legyetek jó kertészei.

kiöregedett unikornis

már nem keresik föl a szüzek
hogy tisztaságukkal megszelídítsék
nem simogatják a szakállát a dámák
nem ejtik zsákmányul értékes
férfierővel rendelkező szarváért
az impotens vén arisztokraták
nem sodorják a kihálás szélére
a mértéktelen vadászattal
egy félreértett fallikus szimbólum miatt
nem szőnek róla faliszőnyeget
nem költenek természettudományosan
teljesen megalapozatlan meséket
és giccses regényeket hercegnőkkel
nem szerepeltetik ócska fantasykban
vagy rajzfilmekben hogy jobban
el lehessen adni a műanyag vackokat
nem festik csillogó rózsaszínű tollal
nyolcéves kislányok az emlékkönyvbe
nem mutogatnak ujjal rá az utcán
nem veszik föl se cirkuszba se állatsimogatóba
még pónilónak vagy kecskének is kevés
és ha hébe-hóba egy kirakatba néz
az nem tükröz vissza csak egy lófejet
mert maga sem hiszi már hogy valaha

Sötétkamra

Mindig egy nappal később rakod ki
a gyertyákat, talán hogy még korábban
esteledjen rájuk, és tovább nézhessük őket
a fényképek helyett, amelyek kínos módon
visszanéznek, a szemük se rebben, bár a
bizonytalan fényben mintha mozdulna a szájuk.
Végül azonban úgymint bekerülnek a régi
fölvarratlan gombok, elköltetlen aprópénz közé:

az egyévi álom ideje újra eljött,
és nem zavarja meg a komód gyakori
nyitogatása, sem a néha betévedő
napsütés, ahogyan téged sem fognak
zavarni egy újabb évig. Éjfélkor már
alusztok mind a ketten, álmotok
a szív alakú fémdoboz piros fénye őrzi.
Reggelre szétolvadnak a gyertyák,
az egész doboz megtelik velük,
beledermedve a fekete kanócok:
egy elkésett figyelmeztetés fáradtan
fölmeredő mutatóujjai vetnek így árnyékot
az eggyel később elérkező nap alatt.

utópia

ma minden olyan könnyű mint a
gyártelepek fölött úszó köd szalagja
az ég alatti messze lengő hinta
hol eldobja hol messze fut elkapja
a körénk kristályosodott hideg
az októberi délutánt körbefonja
a folyó a város a lüktető sziget
amíg a két kerékpár tengelye
körül egyre gyorsabban fordul el
a föld és rohan liheg az arcunkba
csapódó levelek körös-körül
a napsütésbe mellkasig merülve
kifésüljük a kócos elvadult utakat
a fák között a kék a zöld a sárga
mind meztelen test vékony és fehér
egy csontváz szeplőtelen tisztasága
még alig csemeték megremegnek
minden szélökéstől ami testet öltött
nevetés a levegő túlexponált pillanat
fémes ritka fény pendül a számban
a csapvíz éles íze mint forrás fakad
föl a távoli kéményekből ezüst

pázmákban terül szét a pára füst
az ég zászlóként lebbenő sávjai
között a varjak gombostűfejnyi
negatív bolygók egy kiszámíthatatlan
pályaíven suhanunk a hidak alatt
hullámok háta egy mozduló kar
erővonalai hol eldobja hol messze fut
elkapja egy örökmozgó tükörsima
megállíthatatlan lendülése

Készülődés

Nézd csak a holdat, hogy összezsugorodott
a félelemtől. Egész nyáron át
játszhattunk, de most vigyázni kell,
mert minden sarkon ott ólalkodik
az egyre nyúló árnyék, hogy ruhádba
akaszkodjon észrevétlenül.
Szedjük most elő, amit nagy gonddal
gyűjtöttünk össze, míg fönnt állt a nap:
a kavicstükrön megcsillanó délelőttöket,
a vonatablakba hullott táj szilánkjait,
kisvárosi fagyaltárusok tört angolját,
amivel a szőke, kékszemű lányoknak
udvaroltak, mindegy volt, értik-e vagy sem,
a strandpapucsomba valahogy folyton
bejutó fekete homok érdekességét, a hegyek
párás csöndjét, ahogyan magukba
fullasztották a parti fényeket, a hullámok
magzatvízmelegét, amikor körbelengtek.
Mindezt szedjük a bőröndből most elő, elmorzsált
kagylóhéjakként marokba gyűjtve,
s szórjuk szét magunk elé, hadd világítson
nekünk, mikor a fénytüskéktől átszűrte
őszi éjszakában útnak indulunk.